

M. G. Leonardová

DARKUS A CHROBAĀKY

Albatros

Darkus a chrobáky

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatros.sk
www.albatrosmedia.sk

M. G. Leonardová
Darkus a chrobáky – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Albatros

ODKAZ Z VYDAVATEĽSTVA CHICKEN HOUSE

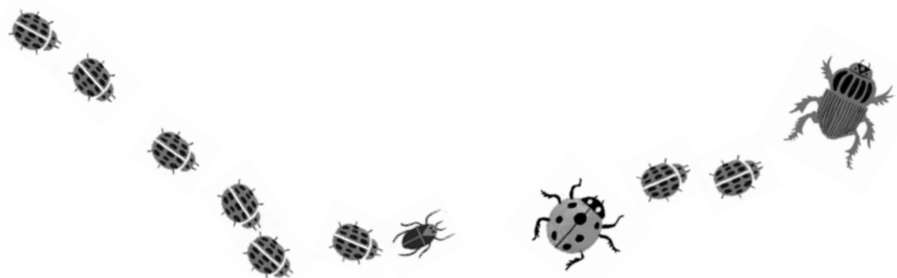
Ronald Dahl mi kedysi rozprával vtipné príbehy – išiel som sa pri nich popukať od smiechu, sem-tam sa mi z nich dvíhal žalúdok, ale z veľkej časti ma zahriali pri srdci. Keď som prvý raz čítal *Darkusa a chrobáky*, mal som rovnaké vzrušujúce zimomriavky. V knižke spoznáte *veľmi* netradičných priateľov, rozlúštite totálne napínavú záhadu a budete sa triasť od strachu a zlosti nad jednou z najodpornejších, najhnusnejších a najnenávidenejších darebáčok, aké som kedy na stránkach kníh stretol.

Jednoducho geniálne. Teraz už potrebujeme iba pokračovanie. Čo nás teda čaká nabudúce, M. G. Leonardová? Prosím, prosím...

BARRY CUNNINGHAM
vydavateľ a objaviteľ Harryho Pottera
Chicken House

DARKUS A CHROBÁKY

M. G. Leonardová

DARKUS A CHROBÁKY

Albatros

*Venujem Arthurovi, Samovi
a Sebastianovi*

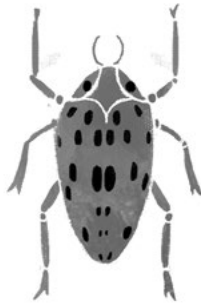

Cítim sa ako starý vojnový kôň za zvuku trúbky,
keď čítam o love vzácnych chrobákov...

Charles Darwin

1. kapitola:
Záhadné zmiznutie Bartolomeja Cuttla

Doktor Bartolomej Cuttle nebol typ človeka, ktorý by záhadne zmizol. Bol typ vedca, ktorý číta ohromne staré knihy za jedálnym stolom a do fúzov sa mu zamotávajú kúsky praženice. Bol typ dospelého, ktorý večne stráca kľúče a nikdy si nevezme dáždňik, keď vonku popícha. Bol typ rodiča, ktorý sem-tam možno mešká päť minút, keď má po vás prísť do školy, ale nakoniec vždy príde. A Darkus vedel, že napriek všetkému jeho tatko nie je typ otca, ktorý by opustil svojho trinásťročného syna.

V policajnej správe sa písalo, že dvadsiaty siedmy september bol obyčajný utorok ako každý iný. Doktor Bartolomej

Cuttle, štyridsaťosemročný vdovec, odviezol svojho syna Darkusa do školy a odišiel do prírodovedeckého múzea, kde pracoval ako vedecký riaditeľ. O pol desiatej sa pozdravil svojej sekretárke Margaret, strávil predpoludnie pracovnými schôdzami, na ktorých s vedením múzea preberali neodkladné záležitosti, a o trinástej hodine sa naobedoval s bývalým kolegom, profesorom Andrewom Appleyardom. Popoludní zašiel doktor Cuttle do archívu v suteréne, ako mal vo zvyku, a pristavil sa pri automa-
te, kde si napustil kávu do šálky. Pozdravil sa s Eddiem, členom ochranky, ktorý mal v ten deň službu, prešiel po chodbe k archívu a zamkol sa v miestnosti s entomologic-
kou zbierkou.

Keď sa doktor Cuttle večer nevrátil domov, jeho syn Darkus o tom povedal susedom, a tí zavolali políciu.

Keď policajti dorazili do múzea, miestnosť, do ktorej naposledy videli doktora Cuttla vstúpiť, bola zamknutá zvnútra. Policajti priniesli oceľové baranidlo a vyrazili dvere, lebo sa báli, či pán doktor nedostal infarkt, alebo sa mu nestala nejaká nehoda.

Vnútri však nebolo živej duše.

Na písacom stole vedľa mikroskopu ležala šálka kávy studenej ako ľad spolu s kôpkou papierov. Niekoľko zá-
suviek s exemplármi chrobákov bolo otvorených, ale po doktorovi Bartolomejovi Cuttlovi nebolo ani stopy.

Zmizol.

Archívne miestnosti nemali nijaké okná ani dvere okrem

tých, ktorými sa vchádzalo dnu. Boli to zapečatené komory s klimatizáciou.

Záhada zmiznutého vedca zaplnila titulné strany všetkých novín. Novinári sa išli z nevysvetliteľnej záhady zblázniť a nikto nevedel povedať, ako doktor Cuttle unikol zo zamknutého archívu.

VEDEC ZMIZOL! kričali titulky.

POLÍCIA JE ZMÄTENÁ! volali kameloti.

OSIROTENÉHO CHLAPCA UMIESTNILI K PESTÚ-
NOM! písali novinári. PREBIEHA PÁTRANIE PO
JEDINOM ŽIVOM PRÍBUZKOM, SLÁVNOM ARCHEO-
LÓGOVI MAXIMILIÁNOVI CUTTLOVI!

A na druhý deň: ARCHEOLÓG SA STRATIL V PÚŠTI
SINAJ!

CHLAPEC JE BEZ RODINY! bedákali médiá.

Novinári zastavili Darkusa na ulici pred domom pestúnov, fotografovali ho a zaplavovali otázkami:

„Darkus, ozval sa ti otec?“

„Darkus, je tvoj otec na úteku?“

„Darkus, je tvoj otec mŕtvy?“

Keď Darkusovi pred piatimi rokmi zomrela mama, uzavrel sa do seba. Prestal sa hrať s kamarátmi ani k sebe domov nikoho nepozýval na návštevu. Jeho mama Esme Cuttlová nečakane skonala na zápal pľúc. Bol to hrozný šok. Darku-sovho otca premohol žiaľ. Niektoré dni – Darkus im hovoril uszlené dni – otec iba preležal v posteli, cival do steny, nepovedal ani slova a po líkach sa mu kotúľali slzy.

Počas najuslzenejších dní nosil Darkus otcovi čaj a sušienky, sedával vedľa jeho postele a čítal si. Malý Darkus to mal dvojnásobne ťažké. Stratil mamu a navyše mal večne smutného otca. Darkus sa musel naučiť postarať sám o seba. V škole dobre vychádzal s každým, no nemal blízkych priateľov. Nechával si svoje trápenie iba pre seba. Ostatné deti by mu aj tak nerozumeli a nebol si istý, či by im vedel vysvetliť, čo prežíva. Záležalo iba na tom, aby sa postaral o tatka a pomohol mu opäť nájsť radosť zo života.

Štyri roky po maminej smrti napokon uslzené dni začali ustupovať, boli medzi nimi čoraz častejšie dni radosti a Darkus s malou dušičkou sledoval, ako sa otec prebúdzal z dlhého spánku smútku. Opäť sa z neho stal otec, ako sa patrí. Každú nedeľu poobede hrával s Darkusom futbal, a keď raňajkovali, usmieval sa na syna za stolom a doberal si ho pre nepoddajné vlasy.

Nie, Darkus si bol istý, že tatko by nespáchal samovraždu, ani by nebol na úteku, ani by nežil dvojaký život. V archíve sa mu niečo stalo a Darkus sa oňho veľmi bál, lebo nevedel prísť na to, čo by to mohlo byť. Preto keď mu novinári položili hlúpe otázky, vopchal si ruky do vreciek, zachmúril sa na novinárske zápisníky a odmietol odpovedať.

CHLAPEC SO ZLOMENÝM SRDCOM ONEMEL! vykrikovali noviny celému svetu.

Keď sa konečne podarilo vypátrať Darkusovho strýka profesora Maximiliána Cuttla až v ďalekom Egypte, priletel

prvým lietadlom do Londýna a vzal svojho synovca pod ochranné krídla. Novinári ani za svet nevedeli rozlúštiť záhadu zmiznutého vedca či vymyslieť si nové historiky o Darkusovi, a tak jednoducho stratili o chlapca záujem a dali mu pokoj. Strýko Max priviedol Darkusa do svojho bytu nad *Matkou Zemou*, obchodíkom so zdravými potravinami na Nelsonovom námestí medzi londýnskymi štvrťami Camden Town a Regent's Park.

„Musím ťa varovať, milý chlapče,“ povedal strýko Max, keď stúpali po schodoch. „Odkiaľiva bývam sám. Veľa cestujem, vieš? Anglicko som nikdy nemal veľmi v láske pre

ten prekliaty dážd'. Je pochmúrne a človek si tu neužije veľa zábavy s vykopávkami, to ti teda poviem. Radšej by som bol v púšti Sinaj a vozil sa na chrbte dromedára.“ Odmlčal sa, aby lapil dych z chôdze po schodoch. „Stručne a jasne, nie som najlepší hosťiteľ. Hostí mám rád, len neviem, čo si s nimi počať. To isté platí aj pre deti.“

Darkus kráčal potichu za svojím strýkom a užíval si zvuk jeho hlasu, ktorý bol takmer vernou kópiou tatkovho.

„Kuchyňa.“ Strýko Max najprv ukázal na slnečnú oranžovú miestnosť naľavo a potom nakukli do izby vpravo. „Obývačka.“

Keď vychádzali z obývačky, Darkus sa uprene díval na vyrezávané masky s dlhými tvármi, čo viseli na stenách modrých ako poľnoc, a masky sa uprene dívali na Darkusa. Keď vyšli po ďalšom schodisku na druhé poschodie, zastavili sa pri dverách izby strýka Maxa a veľkej kúpeľni s ružovými obkladačkami.

„Keďže väčšinu roka pracujem v zahraničí, náš pán rektor mi nechce dať vlastnú kanceláriu, takže toto je moje pracovisko aj domov v jednom,“ vysvetlil strýko Max, keď stúpali po treťom schodisku do podkrovia. „Izba, v ktorej budeš bývať, bola až doteraz mojou... ehm... nuž... odkladacou miestnosťou.“

Len čo zastali na odpočívadle s nízkym stropom na treťom poschodí, strýko Max sa jednou rukou oprel o stenu a vyzeral, akoby išiel vypustiť dušu. Vytiahol si poskladanú vreckovku z náprsného vrečka košele, hánkami spotenej

pravej ruky si nadvihol safari klobúk a poutieral si opálené čelo.

„Uf,“ zvráštil tvár. „Len nikdy nezostarni, chlapče. Bohvie, ako sa dostanem späť na prízemie. Možno ma budeš musieť odniesť!“ Zasmial sa od srdca, aby ukázal, že iba žartuje, ale keď sa k nemu Darkus nepridal, strýko Max zosmutnel a pokrútil hlavou. „Možno sa podobáš na mamu, ale si skrz-naskrz ako Barty. Esme sa vždy smiala na mojich vtipoch, najmä ak vôbec neboli vtipné.“

Darkus sa pokúsil správať zdvorilo a usmial sa, ale podarila sa mu iba akási grimasa. Keďže si uvedomoval, ako si ho strýko Max premeriava od hlavy po päty, schúlil sa vo svojom priveľkom zelenom svetri a sklopil zrak na vyšúchané rifle s dierami na kolenách.

Pre Darkusovu tmavú pokožku, vlasy a uhľovočierne oči mu ľudia vraveli, že má mamin španielsky výzor, ale keď na ňu myslel, videl pred očami jej široký úsmev. Ústa mal vykrojené rovnako ako ona, ale keď si Darkus po maminej smrti všimol, že tatko nad jeho úsmevom posmutnel, prestal sa usmievať.

„Čo sa ti stalo s vlasmi?“

„Pestúni mi ich vyholili.“ Darkus si počúchal strnisko na temene. Nechcel strýkovi rozprávať o hnusnom chlapcovi v dome pestúnov, ktorý mu hneď v prvú noc vyholil strojčekom široký pás nad zátylkom. „Nieкто im domov priniesol vši,“ zamrmlal.

„Rozumiem. Asi to bolo rozumné opatrenie.“ Strýko

Max sa zamračil a vrátil vreckovku do náprsného vrečka. „Vrátíme sa k prehliadke.“ Ukázal na dvere pred nimi. „Toto je druhá kúpeľňa.“ Potom prešiel na druhú stranu odpočívadla. „A toto bude tvoja izba.“ Strýko Max venoval Darkusovi kajúcný úsmev, skôr ako otvoril dvere. „Tramtará!“

Do chodby vletel počarbaný hárok papiera a pristál Darkusovi pri nohách. Izba bola maličká. Dlážku pokrývali kôpky papiera a všade boli škatule naukladané vo vratkých vežičkách. Z pootvorených vrchných škatúľ vytrčali predmety zabalené v zažltnutom novinovom papieri a vzduch bol ťažký od plesne a prachu.

Darkus kýchol.

„Na zdravie!“ povedal strýko Max, prehmatával stenu vedľa zárubne a šľukol vypínačom.

Za škatuľami stála celá stena čiernych skriniek, ktoré slúžili ako kartotéka. Niekoľko zásuviek bolo napoly otvorených a prevísali z nich hárky papiera. Na skrinkách stáli rady zemepisných atlasov v tvrdej väzbe a kopy zvinutých máp, ktoré podopierali jedna druhú. Darkus si všimol svetlík pod stropom s takým špinavým sklom, že po miestnosti tancovali dlhé tiene.

„Zdá sa, že neznášaš archivovanie,“ utrúsil.

„Už som sa tomu dlho nevenoval,“ odvetil strýko Max a zakašľal. „Keď nad tým tak rozmýšľam, ani neviem, kedy som tu bol naposledy. Možno ešte pred tvojím narodením.“

Darkus sa chabo usmial, lebo nechcel pôsobiť drzo.

Strýko Max sa potešil, že synovec pookrial, a vybral knihu z najbližšej otvorenej škatule. „*Intelektuálne dejiny kanibalizmu*. Presne tú som hľadal.“ Žmurkol na Darkusa a vhodil zväzok späť do škatule.

Do vzduchu vyletel oblak prachu a zakryl Darkusovi tvár.

Strýko Max sa smial, keď Darkus rozháňal prach, kašľal, kýchal a potom – keďže nevedel odolať strýkovmu nákazlivému smiechu – sa aj on rozosmial.

„Záver je,“ povedal strýko Max a ponúkol Darkusovi čistú vreckovku zo zadného vrečka nohavíc, „že tu treba trochu poupratovať, chlapče. Som si však istý, že keď sa do toho poriadne oprieme, urobíme z toho akú-takú detskú izbu.“

Darkus si odložil kufrík na chodbu. „Bude to tu fajn, strýko Max. Ďakujem.“

„Isteže bude.“ Strýko Max potľapkal Darkusa po chrbte, až odletel dopredu. „Budeš si tu žiť ako kráľ, keď budeme hotoví.“ Zložil si safari klobúk a vlasy sa mu postavili nad opáleným temenom ako oblak strieborných myšlienok. „Navrhujem najprv všetko povynášať na chodbu, lebo musíme poumývať dlážku a poometiť steny, kým z izby urobíme vhodné ľudské obydlie.“

Darkus sa pustil do práce. Vyhrnul si rukávy zeleného svetra, odhalil chudé tmavé ruky a začal ťahať jednu ťažkú škatuľu križom cez izbu. Keď ju vyťahoval z dverí, potkol sa o prah, spadol dozadu a odtrhol horný kartón. Zazrel hľbu fasciklov s jednotnou nálepkou *Projekt Fabre* a na dlážku sa vysypalo čosi, čo vyzeralo ako ľudské zuby.

„Prepáč, strýko, ne-nechcel som...“ zajachtal vyplašene.

„Ach, zuby kráľovnej Nefertiti.“ Strýko Max si čupol a opatrne pozbieral zuby do dlane. „Radšej ich odložíme na bezpečné miesto, čo povieš?“

„Pravé zuby kráľovnej Nefertiti?“ spýtal sa Darkus s vytreštenými očami. „Myslíš to vážne?“

„Smrteľne vážne,“ prikývol strýko Max. „Objavil som jej hrobku. Ľudia ti budú vraviť, že je ešte stále stratená, ale ja som ju našiel. Tieto zuby,“ zdvihol pravú dľaň, „som zachránil z rakvy vychýrene krásnej egyptskej kráľovnej.“

„Ty si jej ich vytrhol z lebky?“

Strýko Max pokrčil plecami. „Už ich nepoužívala.“

Darkus zdvihol zo zeme zatúlaný zub. „Nemali by byť v múzeu?“

„Boli by, chlapče, keby ma niekto počúval,“ zahromžil strýko Max. „Lenže nie, kurátori múzeí o tom nechceli ani počuť. Aby mladý archeológ urobil taký významný objav? Nemožné, veď mu ešte tečie mlieko po brade! Boli však na omyle. To, že je niekto mladý, ešte automaticky neznamená, že nie je zvedavý, odvážny a odhodlaný, aby urobil to, čo môžu urobiť dospelí. Nemám pravdu?“ Strýko Max si odfrkol. „Keď sa konečne rozhodnú nájsť jej hrobku – a veruže sa rozhodnú, lebo ja som im povedal, kde je – stará dobrá Nefertiti bude bez zubov a tieto krásky kategoricky dokážu, že ja som ju našiel prvý.“ Opatrne vsypal zuby do prázdnej obálky. „Minulosť si k tebe vždy nájde cestu, chlapče. Aj keby si nechcel.“ Zatvoril obálku a zalepil ju.

„Vieš, bola to jedna z mojich prvých vykopávok v Egypte. Bol som čerstvý absolvent univerzity, diplom som mal ešte teplý a nechápal som pravidlá hry. Život dospelého môže byť príšerne jednotvárny, Darkus. Je plný intríg a zrád...“

Strýko Max sa rozhovoril o radoostiach a strastiach archeologického chlebička a Darkus iba nemo prikyvoval alebo krútil hlavou, kým spolu vypratali izbu, poutierali prach a poumývali dlážku. Prehodili pestrofarebnú tkaninu z Maroka cez štyri spojené škatule s knihami a urobili tak provizórny stolík. Potom postavili tri prázdne debny bočnými hranami na seba, čím vznikol regál na oblečenie.

Strýko Max sa postavil na stoličku a novinovým papierom s niekoľkými kvapkami octu vydrhol vnútorné sklo svetlíka. Keď sa načiahol, aby otvoril okienko a umyl ho aj zvonka, Darkus si všimol, že na skle sedí čosi čierne. Nejaký tvor... so siedmimi nohami... alebo ich mal šesť... a s rohom?

„Počkaj!“ zvolal Darkus.

Lenže strýko Max už stihol otvoriť okienko a čierny tvor vyskočil do vzduchu a uháňal preč.

„Čo to bolo?“ spýtal sa Darkus, ukázal na okno a vyliezol si na stoličku k strýkovi Maxovi, aby mal lepší výhľad.

„Čo si videl?“ Strýko Max sa pozrel hore, ale nech už to bolo čokoľvek, zmizlo to.

Šesť nôh má predsa hmyz, či nie? Sedem nôh nemá nijaké zviera. Možno to bol netopier alebo vtáča, alebo dve. Lenže netopiere nemajú rohy a dokonca aj dva vtáky majú

iba štyri nohy. Musel to byť hmyz, ale Darkus ešte nikdy nevidel takého veľkého chrobáka.

„Slnko už zapadá,“ oznámil strýko Max, keď vystrčil hlavu z okienka. „Nie je to síce egyptský západ slnka, ale musím uznať, že má čosi do seba.“

Darkus si premeral drobnú izbietku. „Strýko Max?“

„Áno, chlapče?“

„Kde budem spať?“

Strýko Max vtiahol hlavu späť do izby.

Darkus rozpažil ruky. „Posteľ sem asi nevojde.“

„A ja nemám posteľ nazvyš, aj keby sem nejaká vošla,“ prikývol strýko Max.

„Hádam by som sa vyspal aj na dlážke.“

„Alebo na strope,“ dodal strýko Max.

„Prečo nie?“ Darkus sa poškrabal na hlave, lebo si nebol istý, či strýko Max opäť nežartuje.

„Už viem. Hojdacia sieť,“ povedal strýko Max. „Taká závesná posteľ. Archeológovia a námorníci ich používajú dennodenne. Sú veľmi užitočné, keď sa chceš vyhnúť smrteľnému bodnutiu hrubochvostého škorpióna. Niežeby som tu mal škorpióny, ale chápeš. Teda aspoň nie také, ktoré by javili najmenšie známky života. Takže ako sa ti pozdáva hojdacia sieť?“

„Znie to fajn.“

„Výborne, lebo mám jednu navyše.“ Strýko Max vyšiel z izby a vrátil sa s modrým vrecom. Vnútri bol dlhý pás pieskovožltého plátna nazberkaného na koncoch do veľ-

kých medených obručí. „Vravel som si, že by sme ju mohli zavesiť tamto,“ strýko Max ukázal na priestor pod stropom a nad kartotékami.

Darkus dychtivo prikývol. Strýko Max vopchal ruku do vreca a vytiahol dva mosadzné háky a krátke kladivo. „Zbehni dolu do obývačky, chlapče, a prines spací vak. Nechal som ho na koženom kresle. A zober aj jeden vankúš z pohovky.“

Kým sa Darkus vrátil na tretie poschodie, strýko Max už stihol zavesiť hojdaciu sieť. Darkus nedočkavo vyliezol po kartotékach a padol do svojej novej hojdacej siete, ktorá ho nežne objala a hojdala zboka nabok. Zakuklil sa do plátna ako červík a celý sa v ňom skryl.

„Je to super!“ zvolal natešene, keď vystrčil hlavu.

Strýko Max mu hodil spací vak a vankúš. „Nevyzerá to zle,“ súhlasil, keď sa so spokojným úsmevom poobzeral po izbe. „A teraz,“ povedal, zdvihol Darkusov kufrík a položil ho na skrinky s kartotékami, „by sme ti mali ísť kúpiť nejaké nové šaty.“

„Ja mám šaty.“

„Ale nejaké nové,“ usmial sa strýko Max. „Ten sveter by sadol akurát tak vandrákovi.“

„Je to tatkov sveter,“ povedal Darkus slabým hláskom.

„Aha.“ Strýko Max sa zatváril skormútene. „Odpuť mi, Darkus. Som starý hlupák.“ Odkášľal si. „Bolo to odo mňa príšerne necitlivé.“

„Strýko Max...“ Darkus preglgol. Nevládal sa strýkovi

pozrieť do očí. „Teraz, keď si sa vrátil... polícia začne opäť pátrať po tatkovi, však?“

Strýko Max prikývol. „Zajtra ráno idem za detektívmi zo Scotland Yardu.“

„Povedz im,“ Darkus sa vyklonil z hojdacej siete, „že tatyko neutekol. Nikdy by ma neopustil, keď už tu mama nie je. Niečo sa mu muselo stať v múzeu. Niečo zlé.“

„Áno, presne to im hodlám povedať.“ Strýko Max zdvihol zrak s kajúcnyim výrazom. „Darkus,“ doprial si krátku odmlku, „je mi úprimne ľúto, že mi tak dlho trvalo, kým som po teba prišiel.“ Nasadil si safari klobúk. „Mám pre ty výčitky svedomia a urobím maximum, aby som zistil, čo sa stalo tvojmu otcovi, a priviedol ho domov. Ak však, ako sa domnievam, nebude polícia veľmi nápomocná, možno budeme musieť pátrať na vlastnú päsť. A to bude od nás oboch vyžadovať odvahu a odhodlanie.“

„Môžeš sa na mňa spoľahnúť,“ vyhlásil Darkus s vážnou tvárou.

„Vedel som, že môžem.“ Strýko Max sa usmial. „Večera bude o siedmej.“ Vycúval z izby a uklonil sa. „Budeme mať rybíe filé s hranolčkami.“

Darkus počúval, ako strýko schádza na prízemie. Potom sa vyklonil z hojdacej siete, načiahol sa po kufrík a položil si ho do lona. Keď ho otvoril, odhrnul zopár kuskov oblečenia a vybral tatkovu zarámovanú fotografiu. Keď sa pozrel na tatkove ryšavé vlasy a usmiate modré oči, cítil, ako mu zvierajú hruď a skrúca vnútornosť. Pohládkaľ chladné sklo.

Za tatkom sa mu tak cnelo, že to bolelo ako bodnutie do prs.

Darkus si ľahol na chrbát a položil si fotografiu na vankúš vedľa hlavy. Zahľadel sa na svet za svetlíkom a sledoval, ako na nebi vychádzajú prvé hviezdy. Keď si ich spájal do súhvezdí, ktoré ho tatko naučil, rozmýšľal, či sa jeho otec niekde pozerá na rovnaké hviezdy a myslí naňho.

*2. kapitola:
Základná škola kráľa
Ethelreda Nerozhodného*

Darkus nakukol cez tyčky vysokého plota, ktorý sa ovíjal okolo Základnej školy kráľa Ethelreda Nerozhodného ako had. Bola to gigantická gotická stavba so sediacimi kamenými chrličmi, ktorých papule vyčnievali z početných rohov. Darkus si prezeral úzke vysoké okná a tehlové steny pokryté grafitmi. Školské ihrisko vyzeralo ako väzenský dvor z kriminálneho filmu. Darkusova bývala škola nebola dokonalá, ale aspoň mala pekné ihrisko, kde sa dalo dobre pohrať.

Dúfal, že táto škola bude lepšia ako tá, do ktorej ho šmarili na tri týždne, kým býval u pestúnov. Bolo to tam

drsné. Strýko Max povedal, že človek si nemôže veľmi vyberať, na ktorú školu pôjde, ak si nestihol podať prihlášku – zoberie vás škola, ktorá má pre vás miesto. Darkus sa už naučil, že školy s voľnými miestami bývajú tie horšie.

Civel na Základnú školu kráľa Ethelreda Nerozhodného. Ak rátal aj svoju bývalú školu, toto bola už tretia za päť týždňov.

Päť týždňov, odkedy ho tatko naposledy odprevadil do školy.

Darkus zaťal zuby. Nemôže sa poddať smútku tesne pred príchodom do novej školy. Žiaci aj učitelia by po ňom zazerali a možno by si naňho dokonca ukazovali prstom. Spomenul si na slová strýka Maxa. „Odvalu a odhodlanie,“ zamrmlal si popod fúzy, zhlboka sa nadýchol a prešiel cez školskú bránu.

Keď na prvej hodine nová pani učiteľka kontrolovala dochádzku, kázala Darkusovi, aby sa postavil pred tabuľu a predstavil moru ľahostajných tvárí. Virgínia Wallacová, vysoká žiačka z Darkusovej novej triedy, dostala za úlohu dozerať naňho. Vlasy mala vypnuté do ôsmich guľatých drdolov a každý jej pevne držala na mieste pestrofarebná gumička. Virgíniina hlava s takýmto účesom Darkusovi pripomínala lúčny kvet. Keď si Darkusa premerala od hlavy po päty, zagúľala očami. Bolo jasné, že pre novú povinnosť neskáče od radosti. Vedľa Virgínie sedel nízky chlapec, ktorý mal takú bledú pleť, že vyzeral vážne chorý. Na nose mu trónili veľké okuliare a na hlave kučeravá biela hriva.

Keď si Darkus sadol do prázdnej lavice za nimi, chlapec sa obrátil a podal mu ruku.

„Ahoj. Ja som Bertolt Roberts,“ predstavil sa.

Darkus mu potriasol ruku a zamrmal svoje meno, lebo chlapcovo formálne podanie ruky a nadšený úsmev ho vyviedli z miery.

Len čo zazvonilo, Darkus bol prvý z triedy, kto odišiel na prestávku. Pobral sa na školské ihrisko a zamieril k vysokánskemu stromu. Kôra mohutného duba bola potetovaná prestrelenými srdcami a menami, ktoré doň istotne vyrezávalo niekoľko generácií žiakov, a o strom sa opieral svalnatý chlapec s vyčesanou ofinou, čo mu trčala z čela ako roh jednorožca. Košeľu mal rozopnutú, na krku sa mu leskla hrubá zlatá retiazka. Kravatu s fialovými a čiernymi pásikmi si povolil a uzol mu visel až niekde na bruchu. Okolo chlapca sa ponevieval hlúčik jeho obdivovateľov, ktorí sa snažili opierať o strom rovnakým frajerským spôsobom, ale nedarilo sa im to.

„Už si zistil, kto sú nuly?“ zavola na Darkusa.

„Hej! Predsa nechceš skysnúť so Žirafou a Einsteinom!“ rehotal sa ryšavý chlapec so strojčekom na zuboch.

Ostatní chlapci sa uškŕňali.

„Dáš si cigu?“ spýtal sa chlapec s ofinou a zvedavo naklonil hlavu.

„Nie, ďakujem.“ Darkus sa pobral ďalej.

Pribehol k nemu ryšavý chlapec a zladil s ním krok. „Tak fajn. Ja som Robby.“

„Ahoj, Robby. Ja som Darkus.“

„Hej, ja viem. Počuj, nie je múdre odmietnuť cigu od Daniela Dowieho. Neponúkne ťa dva razy. Vravím ti to len preto, lebo si nový.“

„Ďakujem, ale nefajčím.“

„Možno je najvyšší čas začať,“ zaškeril sa Robby, až sa mu zaleskli plné ústa kovu.

„Nie, ďakujem.“

„Aj tak nechápem, prečo sa o teba Daniel zaujíma. Asi nie je pravda, čo sa vraví,“ povedal Robby a sledoval, ako Darkus pokračuje v chôdzi.

„Čo nie je pravda?“ Darkus zostal stáť.

„Reči o tvojom fotrovi.“

Každý sval v Darkusovom tele sa napol.

„To, že je mŕtvy.“ Robby sa predklonil a hľadal v Darkusovej tvári akúkoľvek reakciu. „Alebo? Je mŕtvy?“

„Nie je mŕtvy.“

„Tak kde potom je?“

„Ja... ja neviem,“ zajachtal Darkus.

„Asi mu už liezlo na nervy, že ti robí fotra.“ Robby sa škaredo zasmial. „Podľa nás už otrčil kopytá. Darkusov foter otrčil kopytá!“

Darkus cítil, ako mu v hrudi vzbĺkol oheň a vrhol sa dopredu, no ani sa nestihol zahnať pästami na Robbyho tvár a už ho schmatli dve silné ruky.

„Pokoľ, tiger,“ zavelila Virgínia a nepovolila stisk.

„Si nula, presne ako tvoji kumpáni,“ posmieval sa Robby Darkusovi, keď cúval pred Virgíniou so strachom v očiach. „Všetci ste jedna veľká banda NÚL!“ Utekal späť k dubu a chrapľavému smiechu chlapcov pri kmeni.

„Neublížil ti?“ Virgínia pustila Darkusove ruky.

Darkus ju prebodol pohľadom. „Mala si ma nechať, bol by som ho zbil.“

„To on mi kázal, aby som ťa zadržala,“ kývla ponad plece na miesto, kde stál Bertolt. „Mal by si mu poďakovať. Urobil ti veľkú láskavosť.“

Bertolt sa došuchtal dopredu, a keď sa postavil vedľa Virgínie, placho sa usmial.

„Robby je bonzák a klamár,“ vysvetlila Virgínia. „Prvý

týždeň by si presedel na chodbe pred riaditeľňou a ten malý potkan by sa ti každé ráno smial do tváre.“

„Ona by o tom mala niečo vedieť,“ ozval sa Bertolt. „Pred dvoma týždňami ho vyfackala.“

Virgínia sa usmiala ako mačka Škľabka a potom čosi zbadala za Darkusovým plecom. „Ó, nie. Robby sa rozpráva s klonmi. Radšej zmiznime, kým sa nevráti s posilami.“

„Robby rád všetkých komanduje,“ vysvetlil Bertolt piskľavým hlasom, keď utekali preč. „Virgínia ho zbila, lebo ma hodil do kontajnera v Smradľavej uličke a nechcel ma pustiť von.“ Potkol sa a Darkus ho chytil za rameno. Bertolt sa naňho vďačne usmial. „Ďakujem.“

„V našej škole nenájdeš chalana, ktorého by som neporažila v bitke,“ vyhlásila Virgínia vyzývavo. Darkus jej veril.

„Ďakujem, že si mi zabránila... veď vieš, dostať sa do maléru.“

„Keby si nebol nový, nechala by som ťa, nech ho zmastíš,“ zavrčala Virgínia. „Robby je prašivý tchor.“

„Nepôjdeš s nami na obed?“ spýtal sa Bertolt.

„Iste,“ prikývol Darkus. „Veľmi rád.“

Bertolt a Virgínia boli rozdielni ako arašidové maslo a marhuľová marmeláda, ale boli nerozlučná dvojica. Dokončovali si navzájom vety a vedeli sa dorozumieť jediným pohľadom. Darkus si takého dobrého priateľa nikdy nenašiel, lebo nemohol s nikým hovoriť o tom, čo mu chodí po rozume. Nevedel vysvetliť bezodnú priepasť strachu, čo sa v ňom otvorila po maminej smrti, ani desivé nočné mory

o tatkoví. Keď však počúval, ako sa Virgínia s Bertoltom navzájom doberajú, závidel im ich blízky vzťah.

Virgínia mala postavu boxerky v perovej váhe a pokožku ako škoricová tyčinka. Bola hlučná, živá a slová sa z nej rinuli ako z prasknutého potrubia. Keď vošli do školskej jedálne, porozprávala Darkusovi o svojej rodine. Mala troch starších súrodencov, dvojčičky Davida a Seana a sestru Serenu, a dvoch mladších, Keishu a Darnella.

„Ja som v podstate prostredné dieťa.“ Vytiahla si z tašky obedovú škatuľku. „Mama vraví, že mám ten syndróm.“ Šmarila škatuľku na stôl, až zarachotila, a zosunula sa na stoličku.

„Aký syndróm?“ spýtal sa Darkus, len čo si sadol oproti Virgínii.

„Syndróm stredného dieťaťa. To je, keď sa z teba musí stať slávny bádateľ alebo musíš preplávať okolo zemegule, aby si ňu doma všimli.“

„Ničoho sa nebojí,“ povedal Bertolt hrdo, keď si vytiahol obedovú škatuľku z modrého plastu a sadol si vedľa Virgínie. „Ani nikoho.“

„Vďaka svojim bratom sa viem biť,“ vysvetlila Virgínia a napchala si plné ústa arašidovými chrumkami. „Sean sa ma vždy snaží poraziť, ale nemá na mňa,“ pokračovala a celý stôl poprášila omrvinkami.

„Bohužiaľ,“ Bertolt nadvihol jedno biele obočie od ne-súhlasu, „vôbec sa nevie správať ako dáma.“

Bertolt bol bledý ako krieda, dokonale upravený a jeho

hlava s obrovskými okuliarmi vyzerala neprímerane veľká pre hustú hrivu, ktorá mu stála dohora. Darkus si zakrátko uvedomil, prečo mu prischla prezývka Einstein. Bol najväčší maniak do prírodných vied na svete. Svoju záľubu opísal ako *zostrojovanie funkčných prototypov nových vynálezov, ktoré chrlia oheň alebo vybuchujú*. Aj Bertolt bol jedináčik ako Darkus. Býval s mamou v malom byte neďaleko školy.

„Bertolt do mňa často vrta.“ Virgínia doňho strčila ukazovák. „Neznáša, keď rozprávam s plnými ústami. Keď jeho mama pracuje, chodíeva k nám na večeru a ja nepočúvam nič iné ako *Iba prasatá jedia s otvorenými ústami*.“ Keď to vravela, napodobnila Bertoltov piskľavý hlas.

Bertolt sa začervenal a Darkus pri pohľade na jeho zahnanú tvár radšej zmenil tému. „Tvoja mama pracuje aj večer?“

„Je herečka,“ vysvetlil Bertolt. „Volá sa Calista Bloomová. Už si o nej počul?“

„Tuším nie.“ Darkus ospravedlňujúco pokrčil plecami.

„Nikto o nej nepočul.“ Bertolt si do jedného kútika úst vkladal drobné kúsky chleba s kvasnicovou nátierkou. „V televízii by si ju nevidel, len ak by si sledoval reklamy o ľuďoch, ktorí sa v práci zrútiť od stresu. No možno si počul jej hlas. Dabuje otravného kresleného kráľika v seriáli *Bazonkove bláznovstvá*.“

Darkus pokrútil hlavou a vybral si z batoha papierové vrečko. „Ja vlastne televíziu veľmi nesledujem.“

„Mama väčšinou hráva v divadle. Účinkovala v jed-

nej hre, keď ma čakala. Volám sa po nemeckom dramatikovi.“

„Škoda, že jej nenapadlo, ako ti meno zničí život a zatvorí ťa do smradľavých kontajnerov,“ utrúsila Virgínia.

„Nepovedal by som, že za to môže moje meno,“ zachmúril sa Bertolt.

„Mne sa náhodou páči,“ povedal Darkus. Z vrecka kabáta si vytiahol lyžičku a tenkým koncom urobil dierku do papierového vrecka. „Je nezvyčajné, ale pekné.“

„Ďakujem.“ Bertoltovi sa rozžiarila tvár a potom vyzeral zmätene, keď Darkus zaboril lyžičku do diery v papierovom vrecku. „Čo to máš?“

„Špeciálnu opekanú ryžu od môjho strýka. Ochutnaj, je fakt dobrá.“ Darkus ponúkol Bertoltovi lyžičku. „Povedal som mu, že deti si zvyčajne nosia do školy obložené chleby, ale dnes ráno nemal čas, a tak mi dal vrecko svojej opekanej ryže.“

Bertolt ryžu odmietol krátkym pokrútením hlavou.

„Takže,“ odkašľala si Virgínia, „čo sa teda stalo tvojmu otcovi?“

„Virgínia!“ zahriakol ju Bertolt a kajúcne sa pozrel na Darkusa. „Prepáč jej to.“

„Čo? Ale no tak! Každý o tom hovorí.“ Virgínia rozhodila rukami. „Ak sa nespýtam ja, urobí to niekto iný.“

„To nič. Ak vám to poviem, ľudia sa možno budú vy-
pytovať vás a mne dajú pokoj.“ Povzdychol si. „Keby tak na
mňa už prestali zízat.“

„Bol si v novinách a aj v správach,“ upozornil Bertolt.
„Teraz si tak trochu slávny.“

„Áno. Vlastne už nie som.“ Darkus sklopil zrak na stôl.
„Novinári nemôžu donekonečna písať o záhade, ktorá nemá riešenie.“

„Tak nám to už povedz. Čo sa stalo?“ Virgínia sa predklonila a bola samé ucho.

„V podstate nič mimoriadne. Tatko ráno odišiel do práce ako vždy, a dakedy popoludní, nikto presne nevie kedy, jednoducho zmizol,“ rozprával Darkus vecne. „Až keď sa večer nevrátil domov, uvedomil som si, že niečo nie je v poriadku.“

Bertolt zatajil dych.

„Musí za tým byť niečo viac,“ rypla Virgínia.

„Nikto nevie, čo sa mu stalo,“ pokračoval Darkus. „Polícia nenašla nijaké stopy. A viac toho nevedia ani v múzeu. Tatko jednoducho zmizol.“

„Možno je špión,“ navrhla Virgínia ústretovo. „Práve teraz možno zachraňuje našu vlasť pred teroristami.“

Darkus pokrútil hlavou. „Tatko nie je špión. Je vedecký riaditeľ v prírodovedeckom múzeu.“

„Fíha!“ zvolal Bertolt a oči sa mu rozsvietili. „Zbožňujem prírodovedecké múzeum. Chodíš tam často?“

Darkus prikývol. „Najmä cez školské prázdniny.“

„Bolo by lepšie, keby bol špión,“ zahundrala Virgínia.

„Povedz to vlastnému otcovi!“ zahriakol ju Bertolt. Keď sa zasa obrátil k Darkusovi, dodal: „Pán Wallace je účtovník.“

„Len vravím, že keby bol špión, vysvetľovalo by to celú tú vec so zmiznutím,“ durdila sa Virgínia.

„Musím bývať u strýka Maxa, kým sa tatko nevráti,“ povedal Darkus. „Preto som prestúpil do tejto školy. Keď sa tatko vráti domov, všetko bude zasa ako kedysi.“

„A čo tvoja mama?“ spýtal sa Bertolt. „Prečo nebývaš s ňou?“

„Mama zomrela na zápal pľúc, keď som mal sedem rokov,“ odvetil Darkus slabým hláskom.

„Ach, nie!“ Bertolt si zdesene zakryl tvár. „To je hrozné. Je mi to ľúto.“

„Myslíš si, že sa ti otec vráti?“ spýtala sa Virgínia.

„Viem, že áno.“ Darkus si tým bol taký istý, že sa na stoličke vystrel ako pravítko. „Všetci vravia, že utiekol alebo je mŕtvy, ale ja im neverím. Viem, že neutiekol a žije. Nezbalil si kufor, nezanechal nijaký odkaz. Nič z jeho vecí nechýba, nenašli jeho mŕtvolu a je to môj tatko. Poznám ho. Nikdy by ma len tak neopustil.“ Darkus počul, ako sa mu trasie hlas, a vedel, že ak povie ešte jedno slovo, rozplače sa. Doprial si chvíľku ticha a potom preglgol. „Nech je kdekoľvek, určite si o mňa robí starosti.“

„Samozrejme, že si robí,“ prikyvoval Bertolt oduševnene. „Stavím sa, že je znamenitý otec.“

„To však nie je všetko.“ Darkus sa pozrel na Virgíniu a stíšil hlas. „Viem, že tatko je nažive, lebo strýko Max sa nespráva tak, akoby bol mŕtvy.“

„Ako to myslíš?“

„Zdá sa mi, že strýko Max má plnú hlavu starostí a akoby nad niečím hútal, ale nie je vôbec smutný. Vlastne si občas myslím, že sa skôr hnevá.“

„Takže čo sa podľa teba stalo naozaj?“ spýtala sa Virgínia šeptom a predklonila sa ponad stôl.

„Myslím si, že ho uniesli.“ Darkus sa pozrel obom spolužiakom do očí, aby zistil, či mu veria.

„Únos!“ zhíkol Bertolt.

„Geniálne!“ Virgínia si išla oči vyočiť. „Teda samozrejme nie pre teba, ale únos v reálnom živote? To je geniálne!“

„Polícia mi neverí. Pridali tatkovu meno na zoznam nezvestných osôb a prestali po ňom pátrať. Povedali, že niektorí ľudia netúžia, aby ich niekto našiel, lenže...“ Zmlkol, lebo nevedel, či im má povedať zvyšok.

„Lenže čo?“ naliehala Virgínia.

„So strýkom Maxom sme sa pustili do vyšetrovania na vlastnú päsť.“ Darkus sa tváril smrteľne vážne. „A nájdeme tatka sami.“

„Pomôžeme vám!“ Virgínia sa narovнала. „Obidvaja. Však, Bertolt?“ potiahla bledého chlapca za rukáv.

„Iba ak Darkus chce našu pomoc,“ vrhol Bertolt po Virgínii nesúhlasný pohľad.

„To je fantastické, ozajstné dobrodružstvo! Vždy som chcela byť detektívka.“ Virgínia vyskočila na nohy a vytiahla z tašky zápisník. „Teraz by sme mali urobiť výsluch a zapísať si tvoju verziu o tom, čo sa stalo v deň, keď tvoj

otec zmizol. Len pre prípad, že by si dostal amnéziu a na všetko by si zabudol.“

„Virgínia sa možno vie oháňať pästami,“ povedal Bertolt Darkusovi, „ale je tupá ako lyžica.“ Pokrútil hlavou a tľoskol. „To ten syndróm prostredného dieťaťa.“

„Ha, ha.“ Virgínia vyplazila jazyk na Bertolta.

Darkus sa zasmial. Bolo fajn mať okolo seba ľudí, ktorí mu konečne veria. Keď sledoval hašterenie Bertolta s Virgíniou, uvedomil si, že sa už dávno s ničím nezdôveril svojim rovesníkom.

Čo sa môže stať, keď prijme ich pomoc? Čím viac ľudí bude po tatkoví pátrať, tým lepšie.

„Dobre, dobre,“ prerušil ich Darkus. „Beriem vás.“

„ÁNO!“ Virgínia víťazoslávne udrela päšťou do vzduchu. „Nebudeš ľutovať.“

Bertolt vstal a položil dľaň na Virgíniino plece. „Urobíme všetko, čo je v našich silách, aby sme našli tvojho otca.“

Keď Darkus prechádzal pohľadom z Bertolta na Virgíniu a späť, v hrudi sa mu rozlialo neznáme teplo a nevládal sa ubrániť úsmevu, ktorý ho ťahal za kútiky úst.

„Ďakujem,“ povedal.

3. kapitola:
Vykáľáč očný

*D*arkus strávil väčšinu popoludnia v spoločnosti Virgínie a Bertolta. Keď o pol štvrtej zazvonil školský zvonec, každý sa pobral vlastnou cestou a Darkus sa vrátil k strýkovi Maxovi.

Nelsonovo námestie bola takmer čisto obytná štvrť. Vysoké radové domy lemovali ulicu špinavú od dymu z výfukov áut a poschodových londýnskych autobusov, ktoré vozili ľudí do centra. Na dolnom konci ulice bolo korzo s ôsmimi obchodíkmi, štyri na každej strane cesty.

Do bytu strýka Maxa sa vchádzalo dverami z červeného čerešňového dreva naľavo od obchodíka so zdravými

potravinami. Hneď za dverami sa nachádzalo schodisko k vchodovým dverám bytu a chodba do záhrady za domom, o ktorú sa strýko Max delil s *Matkou Zemou*.

Darkus zastal na prahu a vytiahol dva kľúče na dlhej šnúrke od topánok, ktorú mal zavesenú na krku. Dal mu ich strýko Max pred desiatimi dňami, keď sa k nemu prisťahoval. Strýko Max sa nevracal z práce skôr ako o šiestej večer a jeho príbytok nebol stvorený pre deti. Nemal ani len televízor. Obývačku strýko Max zapratal knihami, nábytkom, čo sa k sebe vôbec nehodil, a podivnými predmetmi, ktoré si podonášal zo svojich archeologických výprav. Darkus sa tu v strýkovej neprítomnosti necítil ako doma a v takých chvíľach mu tatko chýbal zo všetkého najviac.

Zasunul si kľúče späť pod sveter. Nešiel dnu, ale prešiel cez cestu a sadol si na obrubník kúsok od autobusovej zastávky a smetného koša.

Pozrel sa na obchod vedľa *Matky Zeme*, ktorý mal okná a dvere zatlčené doskami. Nad výkladnými oknami sa hompálala polovica puknutej cedule s nápisom OBCHODNÝ DOM. Darkusovi napadlo, že ošúchané sivé dvere medzi dvoma obchodmi sa podobajú na dvere bytu strýka Maxa a určite vedú k bytu na poschodí, ktorý vyzerá opustene. Strýko Max vystríhal Darkusa, aby sa vyhýbal dvom mužom, ktorí v ňom bývali. Boli to vraj bratrance, ktorí zdedili obchodný dom aj byt nad ním, a každý si chcel na prízemí otvoriť vlastný obchod. Ani jeden však nechcel ustúpiť druhému, a tak bol obchodný dom už päť rokov zatvorený.

Darkus sa rozhodol, že si pôjde sadnúť do samoobslužnej pracovne oproti *Matke Zemi* a bude si čítať komiksy o Spidermanovi, kým sa strýko Max nevráti domov. V práci sa mu páčilo. Každú chvíľu vošiel niekto nový a bolo tam krásne teplo od vzduchu zo sušičiek.

Keď vstal z obrubníka, z ošúchaných sivých dverí vyletel štíhly muž v priveľkom oblečení, ktorému oči vylietali z jamiek nad prepadnutými lícami. Vrieskal na celú ulicu a na otvorenej dlani mu ležala zbierka žltých zubov.

Darkus začul treskot z obchodného domu a z rovnakých dverí sa vyrútil spotený obor. Darkus cúvol o krok k práci, keď sa obaja muži zrazili a začali sa tĺcť hlavami.

„To ty tu ohrozuješ verejné zdravie!“ ziapal ten chudý.

„Nezmysel. Na vine sú tvoje smeti na dvore!“

„To je tovar do môjho obchodu!“

„Sú to zhnité haraburdy, Pickering!“

„A čo tvoja izba, Humphrey? Zamoril ju hmyz a smrdí! Ľudia ten smrad určite cítia až sem!“ Zdvihol nos ako zobák a ovoňal vzduch. „Áno! Áno! Už to cítim! No fuj!“

Darkus sa nadýchol nosom a necítil nič okrem dymu z výfukov a odpadkov zo smetného koša.

Z večierky vyšiel jej majiteľ pán Patel, aby sa pozrel, čo je to vonku za hurhaj, a keď uvidel Pickeringa s Humphreym, zagúľal očami. Pár dôchodcov na prechádzke zastal. Chvíľu sledovali bitku dvoch mužov a potom prešli na druhú stranu ulice, aby sa im radšej vyhli.

„Bol som v tvojej izbe len päť minút a už som mal vo vlasoch chrobáky. Už aj mestská rada vie, aký si humusák, lebo som im poslal list a do obálky som hodil chrobáky, aby mali dôkaz!“ Pickering sa prenikavo zasmial.

„TY SI HUMUSÁK!“ zadunel Humphrey a dvojité brada sa mu zatriasla ako huspenina. „Ja som si vo vlasoch nikdy chrobáky nenašiel.“

„Lebo NEMÁŠ vlasy!“ Pickeringovi na čele navreli fialové žilky.

„Myslíš si, aký si múdry,“ vyškeril sa Humphrey na bratranca. „Lenže kto sa smeje naposledy, ten sa smeje najlepšie. Aj ja som poslal mestskej rade sťažnosť na teba a všetok odpad, čo si nahádzal na dvor, aby si vedel!“ Spokojne sa zarehotal. „Poslal som aj fotky.“

„Ty chumaj!“ oboril sa naňho Pickering.

„Čo? Ja že som chumaj?“ Humphrey rozhorčene krútil hlavou.

„Si! Nechápeš, čo si urobil?“ Pickering rozhadzoval rukami. „Kvôli tebe nás vystahujú!“

„Ja mám byť na vine?“ Velikánsky chlap nechápavo otvoril ústa a na svetle sa mu zaleskol dolný rad zubov. „Dostali sme varovanie, že nás vystahujú, a na vine je tá tvoja posadnutosť zbieraním odpadkov.“

„To je tovar do môjho starožitníctva.“ Pickering ukázal kostnatou rukou na obchodný dom so zatlčenými oknami. „To tvoja gigantická kopa špiny nás dostala do tejto kaše.“

„Ty si chceš otvoriť starožitníctvo? Leda vo sne, potkaní ksicht. V tomto obchode sa budú predávať KOLÁČE!“ Humphrey tresol dlaňou do okenice, až z toho zaboileli ušné bubienky.

„Budú sa tu predávať starožitnosti!“ Pickering sa pritisol na stenu obchodného domu a rozťahol ruky, akoby ho chcel celý objať.

„KOLÁČE!“ Humphrey ho zaľahal za pás.

„STAROŽITNOSTI!“ Pickering sa držal ako kliešť.

„Koláče, koláče, KOLÁČE! V tomto obchode sa budú predávať KOLÁČE!“

„Len cez moju mŕtvolu, Humphrey!“

„To sa dá ľahko zariadiť, Pickering.“

Pickering sa Humphreymu vykrútil zo zovretia, prekázol mu popod mocné ruky a vybehol na cestu. Jeho tučný bratranec sa rútil za ním.

Darkus nadskočil, keď autá a autobusy prudko brzdili, až škrípali pneumatiky.

„KOLÁČE!“ hulákal Humphrey.

„STAROŽITNOSTI!“ pišťal Pickering, otočil sa okolo vlastnej osi a vrhol sa na Humphreyho. Vyskočil mu na chrbát a tľkol ho pästami do hlavy.

Z pásikavého auta sa vyklonil zavalitý pubertiak a zakričal na nich, aby láskavo vypadli z cesty.

Humphrey zreval ako lev a kopal do vzduchu, keď sa snažil zhodiť Pickeringa. Pri jednom takom pohybe mu z ľavej nohavice vyletel obrovský čierny chrobák a pristál na ceste.

Darkus zažmurkal a predklonil sa, aby sa lepšie pozrel. Chrobák vyzeral vražedne, celkom ako bojovník nindža. Z hlavy mu trčal neľútostný špicatý roh. Darkus si pomyslel, že je určite ostrý ako tigří pazúr.

Poobzeral sa. Zdalo sa, že si nikto nevšimol neuveriteľného chrobáka, ktorý práve liezol k nemu. Pán Patel stál vo dverách svojej večierky s prekříženými rukami a mračil sa na Humphreyho s Pickeringom. Nasrdení vodiči trúbili ako o život a zákazníci samoobslužnej práčovne sa vyhrnuli na ulicu a sledovali zápas hlučnej dvojice. Chrobák však ďalej pomalým a rovnomerným tempom liezol k Darkusovi ako nejaký miniatúrny tank.

Keď sa priblížil, Darkusovi napadlo, že je veľký takmer ako škrečok zlatý. Chcel si ho obzrieť zblízka, ale tak veľmi sa podobal na vesmírneho votrelca zo strašidelného filmu, že sa ho bál. Nevedel, či ho nepohryzie alebo nepoštípe. A ten jeho roh vyzeral naozaj ostrý.

Humphrey zreval, a keď Darkus zdvihol zrak, videl, ako schmatol Pickeringa za členky, otáčal sa ako olympijský vrhač kladivom, rýchlejšie a rýchlejšie, až nakoniec pustil bratrancovi nohy a Pickering preletel vzduchom a rozplesol sa na čelnom skle zaparkovaného auta, ktoré spustilo poplašný alarm.

Pickering vypútil oči od zdesenia, keď sa skĺzol po kape, udrel si hlavu o zem a omdlel. Humphrey si oprášil dlane, vrátil sa do bytu nad obchodným domom a nechal bratranca v bezvedomí napospas osudu. Diváci z práčovne

pribehli k Pickeringovi a odgúľali ho na obrubník, preč od zastavenej premávky.

Darkus sa pozrel na zem. Obrí chrobák mu sedel rovno pred nohami a skôr ako by zväžil, či je to dobrý nápad, chlapec k nemu vystrel ruku a prstom sa dotkol špičky čierneho rohu. Naozaj bol ostrý.

„Fíha, si bombový!“ zhíkol a ihneď si uvedomil, že srdce mu bije ako splašené.

Darkus omámene sledoval, ako sa chrobák vyštveral po obrubníku na chodník a telíčko sa mu lesklo ako hladina oleja. Štýl, ktorým chrobák liezol, ho uchvátil. Nikdy nepremýšľal nad vlastnou chôdzou – vzpriamene na dvoch nohách – a predstavoval si, aké by asi bolo mať šesť nôh a pohybovať sa tak nízko nad zemou. Chrobák pri každom kroku zdvihol tri nohy – prednú a zadnú na jednom boku a prostrednú na opačnom.

Keď sa chrobák rohom dotkol Darkusovej topánky, vyliezol na ňu a zamieril k jeho členku. Akoby mu chcel vliezť do nohavíc!

„Hej! Stoj!“ skríkol Darkus a začal prudko kopať do vzduchu, aby chrobáka odohnal, no stratil rovnováhu a padol na chrbát.

Čierny tvor pristál na chodníku a zostal stáť, akoby premýšľal. Darkus onemel od úžasu, keď chrobák otvoril tvrdé krovky a roztiahol mäkké polopriesvitné krídla sfarbené ako hrdza. Obrí chrobák priletel rovno k Darkusovi, pristál mu na kolene a pazúrikmi sa držal jeho nohavice.

Darkus zvraskol, podoprel sa laktami a opäť potriasol nohou, ale chrobák sa nechcel pustiť.

Vedľa smetného koša blízko Darkusa ležala kartónová škatuľa. Darkus ju schmatol, a keď sa narovnal, chrbtom dlane odhodil chrobáka do škatule. Zahanbene sa poobzeral, či ho niekto nevidel ležať na zemi, ale všetci sa krčili

nad mužom v bezvedomí na opačnej strane ulice a diskutovali, čo by s ním mali urobiť.

Keď Darkus nakukol do škatule, videl, že chrobák leží na chrbte a divoko hrabe končatinami, lebo sa snaží dostať na nohy. Okamžite ho zamrzelo, že chrobáka udrel. Vložil ruku do škatule a obrátil čierneho chudáčika na brucho.

„Veľmi ma to mrzí. Dúfam, že som ti neublížil,“ povedal Darkus láskavo. „Len si mi fakt nahnal strach.“

Chrobák odliezol do kúta a škrabal prednými nohami po stenách kartónového väzenia.

„Upokoj sa, kamarát. Ja ti neublížim.“

Lenže chrobák škrabal a škrabal, a tak sa Darkus rozhodol, že ho pustí na slobodu. Čupol si, opatrne prevrátil škatuľu na bok a položil ju na chodník. Chrobák z nej nedočkavo vybehol, ale namiesto úteku sa vydriapal Darkusovi na dlaň, zostal stáť a v očakávaní zdvihol hlavu k chlapcovi.

Darkus si až po niekoľkých sekundách uvedomil, že sa mu to nehnuší. Jemný škrabot jeho pazúrikov na pokožke bol takmer príjemný. Prekvapila ho však chrobákova hmotnosť. Domnieval sa, že bude ľahký ako pierko, ale na dlani sa zdal upokojujúco ťažký ako riečny okruhliak. Opatrne si ho zdvihol k očiam.

„Ahoj.“

Keď sa naňho díval zospodu, rozoznal črty chrobákovej tváre. Nevedel prečo, ale vyzeral akosi... priateľsky. Vypuklé očká sa mu ligotali ako černice a mal otvorené ústočká,

akoby sa chcel usmiať. Hoci zvrchu sa chrobák zdal čierny ako uhoľ, na nôžkach a spod čierneho panciera mu vyrastali ryšavé štetiny. Bol takmer roztomilý. Vtom Darkusovi svitlo: toto je ten tvor zo svetlíka v podkroví u strýka Maxa, keď sa k nemu Darkus prisťahoval. Šesť nôh, farba, veľkosť, všetko sedelo.

„Teba som už predsa videl, nie?“

Akoby mu chcel chrobák odpovedať na otázku, začal Darkusovi liezť po lakti.

„Čo máš za lubom?“ spýtal sa Darkus, teraz už so značným záujmom.

Chrobák sa mu vyšplhal na rameno a mieril k plecu.

„Hej, kamže, kam?“ zasmial sa. Čierny tvor sa mu začínal páčiť.

Chrobák obrátil hlavu dopredu a zostal Darkusovi čupieť na pleci. Presne tam, kam by si morský pirát posadil papagája.

Darkus opatrne vstal. „Ty si ten najzvláštnejší chrobák, akého som kedy stretol!“ povedal.

„Pozrimeže! Koho to nevidím!“

Darkus skamenel ako socha a srdce mu padlo do nohavíc.

„Naša ufňukaná sirota,“ zvolal Robby. „A Žirafa tu teraz nie je, aby ho ochránila.“

Darkus sa zvrtol. Na autobusovej zastávke stál Daniel Dowie a po boku mal Robbyho a ďalších troch chalanov, ktorých predtým videl pod školským dubom. Ako ich Virgínia volala? Aha, klony. Všetci naňho zazerali, mali

zhrbené plecia a ruky hlboko vo vreckách. Prezývka ich dokonale vystihovala, lebo sa podobali ako vajce vajcu. Mohol ich však volať, ako chcel, nič by to nezmenilo na skutočnosti, že stáli medzi ním a dverami strýkovho bytu.

„Čo chcete?“ Hlas mal sebaistejší, než sa sám cítil.

„Drž hubu.“ Robby si odpľul k Darkusovým nohám. „Ako sa opovažuješ rozprávať s Dowie? Nesiahaš mu ani po päty. Vlastne áno, oblíž mu päty čižiem.“

Klony sa rozrehtali a natešene krochkali ako prasce nad korytom.

Daniel Dowie predsunul jednu nohu a zákerne sa usmial na Darkusa.

„Ak potrebuješ vyčistiť čižmy,“ Darkus sa pozrel Danielovi Dowiemu priamo do očí, „povedz to Robbymu. Tak veľmi sa ti snaží liezť do zadku, že ťa určite nesklame.“

Daniel Dowie zavrčal od zlosti a pozrel sa na Robbyho, ktorý si ihneď vyhrnul rukávy.

„Bitka! Bitka! Bitka!“ skandovali klony.

Darkusa obliat ľadový pot, keď sa pozeral, ako sa Robby naparuje a skacká so zaťatými päťami sem a tam. Vedel, že ho zmastí.

Robby sa vyškierval na Darkusa. „Vyrazím ti zuby a napechám ti ich do gágora,“ vyhrážal sa mu.

Darkus prižmúril oči a zo všetkých síl sa snažil tváriť ľahostajne, ale srdce mu išlo vyskočiť z hrude a lepili sa mu dlane. Ako jedináčik bol častým živým terčom. Zvyčajne sa mu podarilo ujsť, ale niekedy ho zahnali do

kúta a musel sa biť, takže brániť sa vedel. Lenže teraz by mu ani to nepomohlo. Aj keby sa mu podarilo zraziť Robbyho na kolená, ďalší štyria už čakajú, aby sa naňho vrhli.

Robby sa po ňom bez varovania vyrútil.

Nepripravený Darkus zdvihol zaťaté päste, no Robby doňho vrazil a udrel ho do brucha. Darkusovi sa podlomili nohy, vyrazilo mu dych a padal k zemi. Pristál na kartónovej škatuli a rozpučil ju. Keď zalapal po dychu, oči sa mu dokázali pozerat iba na červeno-biele logo Baxterovej polievky na kartóne. Celé telo mu brnelo od bolesti, a keď sa Robby zahnal, aby ho kopol, na stotinu sekundy si úporne želal, aby bol silnejší.

Darkus si pritiahol kolená k prsiam a zvinul sa do kľbka na chodníku. Cez prsty videl, ako sa mu k rebrám ženie špica čižmy, a pripravil sa na najhoršie. Lenže namiesto očakávanej bolesti začul prudké syčanie.

Zdvihol zrak. Obrí čierny chrobák letel ako raketa do Robbyho tváre a syčal – priam prskal – ako kobra kráľovská.

„ÁÁÁ! Čo to má byť?“ zreval Robby a odskočil, akoby ho kopl elektrina.

„Čo asi?“ Darkus sa vydriapal na kolená a rýchlo uvažoval. „To je môj chrobák.“

„Fuj! Je hnusný!“ Daniel Dowie nespúšťal oči z ohromného syčiaceho tvora. Robby cúval ku klonom, potkýnal sa, a všetkých päť chlapcov ustupovalo.

Chrobák sa vznášal vo vzduchu pred Darkusom, mäkké